

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Y. P.**, narozeného dne ..., ukrajinského státního příslušníka, zastoupeného Mgr.Martinem Jančou, advokátem se sídlem v Plzni, Mikulášské náměstí 11, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 14.11.2011, č.j.: MV-8949-2/SO-2011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 14.11.2011, kterým byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonu účasti v právnické osobě podle ustanovení § 45 odst.1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců není v souladu se zákony České republiky, neboť bylo porušeno ustanovení § 37 odst.2 písm.b) zákona o pobytu cizinců tím, že cizinec nepřestal splňovat

některou z podmínek pro udělení víza. Dále bylo porušeno ustanovení § 56 odst.1 písm.k) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla zjištěna žádná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky. Správní úřad porušil ustanovení § 2 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, když neuplatnil svou pravomoc v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, nešetřil práv nabytých v dobré víře a zasahoval do těchto práv nikoli jen v nezbytném rozsahu a nedostatečně dbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Zároveň žalovaný odvolací správní úřad porušil ustanovení § 68 odst.3 správního řádu, když ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Podle názoru žalobce je vydané rozhodnutí nezákonné, nepřiměřené, nesprávné a nepřezkoumatelné, což jsou důvody pro jeho zrušení soudem.

K věci samé žalobce uvedl, že podal svoji žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dne 25.3.2010. Poslední povolení k pobytu mu bylo vydáno na dobu do dne 5.4.2010, v České republice žije žalobce od roku 2004 společně s družkou, která byla v době podání žaloby se žalobcem těhotná. Žalovaný správní úřad odmítl žalobci povolení k pobytu prodloužit s odkazem na ustanovení § 46 odst.1 v návaznosti na ustanovení § 56 odst.1 písm.i) a k) zákona o pobytu cizinců. Podle názoru žalobce v žádném případě nedošlo k naplnění uvedených argumentů a napadené rozhodnutí je zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalobce poukázal na to, že problematika prodloužení platnosti povolení k pobytu je speciálně upravena v ustanovení § 44a a k použití v odůvodnění uvedeného § 56 zákona o pobytu cizinců vede pouze ustanovení § 46 odst.1 zákona o pobytu. Tuto skutečnost je třeba vnímat jako záměr zákonodárce zjednodušit postup při prodlužování platnosti již jednou uděleného povolení a správní úřad pochybil, pokud rozšířil svoji pravomoc a bez zákonného podkladu odmítl prodloužit povolení k pobytu. Pochybil i z toho důvodu, že žalobce doložil veškeré zákonem požadované náležitosti. Podle výslovného odkazu, uvedeného v ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu, je zřejmé, že relevantním pro prodloužení povolení k pobytu je ustanovení § 46 odst. 3 a 7. První odstavec se týká povolení k pobytu za účelem soužití rodiny nebo vědeckého výzkumu, žalobce se pak týká odstavec sedmý, hovořící o povinnosti doložit potvrzení finančního úřadu a České správy sociálního zabezpečení o absenci daňových a jiných splatných nedoplatech, což bylo žalobcem splněno, stejně jako ostatní podmínky pro udělení povolení k pobytu.

Žádné z uvedených ustanovení neodkazuje na použití ustanovení § 56 odst.1 zákona, čímž se správní úřad ve svém rozhodnutí dopouští zcela zásadní nepřesnosti a žalovaný se tak důvodně domnívá, že správním úřadem jsou zde směřovány dvě naprosto odlišné kategorie. Jednu tvoří podmínky pro udělení pobytu, druhou oprávnění policie zahájit správní řízení o zrušení víza, respektive povolení k pobytu, pokud cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno. Žalovaný odůvodňuje své rozhodnutí takovým zákonným ustanovením, které se nevztahuje na případ žalobce.

Základem pro odmítnutí prodloužení povolení k pobytu je domnělé neplnění účelu pobytu, tedy situace, kdy cizinec s povolením k pobytu za účelem podnikání fakticky nepodniká. Dokladem toho pak má být jeho odhlášení se z Obvodní správy sociálního zabezpečení (OSSZ) Žalobce i nadále trvá na tom, že po celou dobu pobytu v České republice soustavně vykonává činnost za účelem zisku z podnikání. Námitka dobrovolnosti odhlášení z evidence OSSZ nemůže obstát zejména z důvodu, že důvodem odhlášení žalobce byl

nedostatek pracovních příležitostí v době mimo sezónu jeho pracovní činnosti a nedostatečná informovanost o této povinnosti. OSSZ umožňuje odhlášení z placení pojistného, aniž by cizince o případných důsledcích informovala, respektive sama cizinci takový postup navrhuje. Žalobce se tak mylně domníval, že po určitou dobu takto nemusí být k pojištění hlášen. Z jeho pohledu neexistovaly žádné indicie, že je takový postup nesprávný. Důvodné přesvědčení o správnosti jeho postupu je další ze žalobcových námitek nezákonnosti, vedoucích k odmítnutí napadeného správního rozhodnutí. Pouhá domněnka, založená na účelovém a zcela subjektivním výkladu chování žalobce správním úřadem, nemůže obstát jako zdůvodnění zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k pobytu, neboť - se zřetelem ke všem okolnostem - mohl žalobce jen velmi obtížně zjistit, že se z jeho strany jedná o postup, který není zcela v souladu s právní úpravou. S existencí dobré víry žalobce se měl správní úřad jako s právně relevantním hlediskem při nevyhovění žádosti ve svém odvolání vypořádat.

Žalobce poukázal na princip legitimního očekávání a ustálení správní praxe, když zdůraznil, že dříve zmíněný a běžný postup byl cizineckou policií dlouhodobě tolerován, jednalo se tak o ustálenou a dlouhodobou činnost, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití správních předpisů, kterými je správní úřad vázán.

Žalobce nesouhlasí ani se závěrem, že soustavnost podnikání je termínem totožným s nepřetržitostí či trvalostí, neboť posouzení musí být vždy věcí konkrétního případu s přihlédnutím k povaze vykonávané činnosti.

Žalobce závěrem podané žaloby poukázal na to, že se na území České republiky vždy choval v souladu s jejím právním řádem, nedopustil se žádného pochybení a v jeho případě tak nelze hovořit o závažnosti překážek pobytu ani o tom, že by snad jeho pobyt na území České republiky nebyl v zahraničně politickém zájmu. V napadeném rozhodnutí chybí úvahy, kterými se správní úřad řídil při hodnocení právních předpisů a kritéria, podle kterých správní úřad zhodnotil konání žalobce jako natolik závažné, aby bránilo prodloužení povolení k pobytu. Z tohoto pohledu je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že se žalovaný odvolací správní úřad skutečnostmi, uvedenými v žalobě, již zabýval v rámci vedeného odvolacího řízení a k věci se vyjádřil napadeným rozhodnutím o odvolání, v němž jsou uvedena konkrétní tvrzení. Podle názoru žalovaného zájem společnosti převažuje nad zájmy jednotlivce. Žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájem na svém území.

Důvody, které vedly správní úřad k zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě, jsou zcela jasné a přesvědčivé. Správní úřad prvního stupně rozhodl ve věci neudělení povolení k dlouhodobému pobytu v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb. a odvolací správní úřad došel k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobci byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s dobou platnosti do dne 5.4.2010. Dne 25.3.2010 podal žalobce u Inspektorátu cizinecké policie v Chebu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonný manažer – účast v právnické osobě podle ustanovení § 45 odst.1 zákona o pobytu cizinců.

Na základě sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň - město ze dne 9.3.2010 správní úřad prvního stupně zjistil, že cizinec předložil oprávnění k podnikání – živnostenský list s datem vydání dne 13.1.2005, mohl být tedy registrován a podnikat nejdříve dnem 13.1.2005. Ze sdělení OSSZ je dále zřejmé, že účastník řízení nebyl v obdobích od 13.1.2005 do 4.4.2006, od 1.8.2007 do 10.2.2008, od 1.7.2008 do 31.3.2009 a od 1.12.2009 do 31.1.2010 veden na OSSZ jako osoba samostatně výdělečně činná. V uvedených obdobích účastník řízení nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná a neplnil tedy účel pobytu, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky.

Při jednání u správního úřadu prvního stupně dne 27.4.2010 žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2004 na vízum na živnostenské podnikání a v České republice podnikal v oboru přípravných prací, jednalo se převážně o příležitostné práce. Na OSSZ se přihlásil, pokud pracoval, když nepracoval, zase se odhlásil. O povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonný manažer – účast v právnické osobě žádal z toho důvodu, aby měl pobyt, mohl pracovat na živnostenský list s tím, že ve firmě MIZUNKA pracovat nebude.

Rozhodnutím ze dne 25.5.2010, č.j.: CPPL-00741/CI-2010-4062, Inspektorát cizinecké policie v Chebu zamítl žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonný manažer – účast v právnické osobě podle ustanovení § 46 odst.1 v návaznosti na ustanovení § 56 odst.1 písm. i) a k) zákona o pobytu.

Proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně podal žalobce dne 1.6.2010 včasné odvolání, v němž namítl, že neměl v úmyslu zneužít víza k jinému účelu, v České republice po celou dobu podniká a podnikat i chce, je si vědom pochybení, že nebyl přihlášen na OSSZ po celou dobu pobytu, ale v oblasti jeho podnikání (přípravné práce pro stavby) je sezónní výpadek běžný a odhlášení ze systému OSSZ nepovažuje žalobce za závažnou překážku.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14.11.2011, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie v Chebu potvrdil se závěrem, že z konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad devadesát dnů a tedy i povolení k dlouhodobému pobytu vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen. Žalobce se opakovaně odhlašoval z evidence osob samostatně výdělečně činných, vedené Okresní správnou sociálního zabezpečení a ve svém vyjádření potvrdil, že to bylo v obdobích, kdy nepracoval. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je podrobně popsáno, z jakých podkladů správní úřad prvního stupně vycházel a k jakým závěrům dospěl. Ze spisového materiálu vyplývají skutečnosti nasvědčující tomu, že účastník řízení hodlá zneužít povolený pobyt k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, což cizinec potvrdil vyjádřením do protokolu ze dne 27.4.2010, kde potvrdil, že bude pracovat na živnostenský list a že ve firmě pracovat nehodlá. O činnosti společnosti MIZUNKA s.r.o., jejímž má být jednatelem, neměl účastník řízení vůbec žádné informace. Z tohoto vyjádření účastníka řízení je jasné patrný úmysl zneužít změnu účelu pobytu, což je důvodem pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení pravomocného rozhodnutí žalovaného správního úřadu, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonu účasti v právnické osobě podle ustanovení § 45 odst.1 zákona o pobytu cizinců.

Podle ustanovení § 45 odstavec 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31.12.2010, cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat policii o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v ustanovení § 33 odst.1 nebo odst.3 s výjimkou případů, uvedených v ustanovení § 42 odst.2 tohoto zákona. Podle ustanovení § 44a odst.3 téhož zákona se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ustanovení § 35 odst.2 a 3, ustanovení § 36, § 46 odst.3 a 7 a ustanovení § 47 vztahují obdobně.

Podle ustanovení § 46 odstavec 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně ustanovení § 31 odst.1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst.1, § 56, § 58 odst.3 a § 62 odst.1, vztahující se na vízum k pobytu nad devadesát dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám, uvedeným v ustanovení § 180j odst.1. Současně je povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, pokud je cizinec zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu.

Podle ustanovení § 46 odst.3 zákona o pobytu platí pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně ustanovení § 55 odst.1, § 56 odst.1 písm.a/ až c/, e/, h/, ustanovení § 56 odst.2. písm.a/ a ustanovení § 62 odst.1 zákona o pobytu.

Podle ustanovení § 46 odst.7 zákona o pobytu je k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání cizinec povinen dále předložit potvrzení finančního úřadu České republiky o stavu jeho daňových nedoplatků a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti včetně penále; splatným nedoplatkem se pro účely tohoto zákona rozumí též nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, k jehož úhradě bylo povoleno podle zvláštního právního předpisu^{9e}) jeho splácení ve splátkách. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem České republiky nebo okresní správou sociálního

zabezpečení potvrzující tuto skutečnost.

V případě žalobce byly důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě skutečnosti, v nichž správní úřady obou stupňů shledaly rozpor s ustanovením § 56 odst.1 písm. i/ a písm.k/. Podle uvedených právních ustanovení je důvodem takového postupu skutečnost, že jsou zjištěny skutečnosti, nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí území nebo že vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení víza, a dále že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Městský soud v Praze po provedeném řízení neshledal důvodnou žalobní námitku, v níž žalobce poukazoval na to, že správní úřad v rozporu se zákonem rozšířil svoji pravomoc a bez zákonného podkladu odmítl prodloužit žalobci povolení k pobytu, přestože žalobce doložil veškeré zákonem požadované náležitosti. Soud zcela přisvědčil žalovanému správnímu úřadu v názoru, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území. Důvody, které vedly správní úřad k zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě, jsou zcela jasné a přesvědčivé. Správní úřad prvního stupně rozhodl ve věci neudělení povolení k dlouhodobému pobytu v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb. a odvolací správní úřad došel k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky. Jak sám žalobce v podané žalobě dovozuje, je úprava povolení k dlouhodobému pobytu upravena výše citovanými ustanoveními zákona o pobytu s tím, že speciální úprava institutu prodloužení povolení k pobytu v zákoně výslovně upravena není, kromě ustanovení § 46 odstavec 3 a 7 tohoto zákona.

V duchu výše uvedeného pak platí, že podle ustanovení § 37 odst.2 zákona o pobytu policie zruší platnost víza k pobytu nad deavdesát dnů (a tedy i povolení k dlouhodobému pobytu), jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané nebo pozměněné doklady, nebo jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Soud má za to, že pokud správní úřad v posuzované věci žalobci rozhodnutím ze dne 21.5.2010 neprodloužil platnost povolení k dlouhodobému pobytu s odkazem na ustanovení § 46 odstavec 1 ve spojení s ustanovením § 56 odstavec 1 písmena i/ a kú zákona o pobytu cizinců, pak nedošlo ke zkrácení procesních práv žalobce a nebyl porušen zákon o pobytu cizinců ani jiný obecně závazný právní předpis způsobem, který by měl za následek nezákonnost takového rozhodnutí. Uvedeným postupem nedošlo podle názoru soudu k výkladu zákona v neprospěch účastníků řízení, ani nedošlo – jak uvádí žalobce v podané žalobě k rozšíření pravomoci správního úřadu bez zákonného podkladu. Žalobci bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti, bylo odůvodněno tak, aby bylo zřejmé, o jaké rozhodné skutkové a právní okolnosti se správní úřad při rozhodování opíral a žalobci nebylo ani upřeno řádně využít opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí. Z toho vyplývá, že ke zkrácení procesních práv žalobce dojít nemohlo.

Nedůvodnou shledal městský soud rovněž žalobní námitku., v níž žalobce uvedl, že

základem pro odmítnutí prodloužení povolení k pobytu je v jeho případě domnělé neplnění účelu pobytu, tedy situace, kdy cizinec s povolením k pobytu za účelem podnikání fakticky nepodniká. Dokladem toho pak má být jeho odhlášení se z Obvodní správy sociálního zabezpečení (OSSZ). Uvedená argumentace neobstojí při porovnání se zjištěními, k nimž dospěl správní úřad prvního stupně a z nichž vycházel i žalovaný.

Pro rozhodnutí o zcela zásadní otázce, totiž zda cizinec v rámci svého dosavadního povoleného pobytu na území České republiky řádně plnil účel pobytu, k němuž mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s dobou platnosti do dne 5.4.2010, je rozhodující zjištění o tom, že cizinec předložil oprávnění k podnikání – živnostenský list s datem vydání dne 13.1.2005. Z uvedeného vyplývá, že žalobce mohl být tedy registrován a podnikat mohl začít nejdříve dnem 13.1.2005. Ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení pro Plzeň – město ze dne 9.3.2010 vyplývá, že žalobce nebyl v obdobích od 13.1.2005 do 4.4.2006, od 1.8.2007 do 10.2.2008, od 1.7.2008 do 31.3.2009 a od 1.12.2009 do 31.1.2010 veden na OSSZ jako osoba samostatně výdělečně činná. V uvedených obdobích účastník řízení nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná a neplnil tedy účel pobytu, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky.

Dále správní úřady obou stupňů vycházely ze zjištění, které vypověděl žalobce jako účastník řízení při jednání u správního úřadu prvního stupně dne 27.4.2010, kde do protokolu uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2004 na vízum na živnostenské podnikání a v České republice podnikal v oboru přípravných prací. Jednalo se převážně o příležitostné práce. Na správu sociálního zabezpečení se přihlásil, pokud pracoval, když nepracoval, zase se odhlásil. Dále žalobce uvedl, že o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě žádal z toho důvodu, aby měl pobyt, mohl pracovat na živnostenský list s tím, že ve firmě MIZUNKA pracovat nehodlá.

Proti uvedeným zcela jednoznačným zjištěným skutkovým okolnostem žalobce v podané žalobě ničeho nenamítá. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí o odvolání zabýval i skutečností, že žalobce vzal v Plzni žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zpět, údajně poté, co mu bylo sděleno, že mu povolení k pobytu s tímto uvedeným účelem prodlouženo nebude. Z uvedeného vyplývá, že žalobce zcela úmyslně a účelově mění účel svého pobytu na území České republiky, bezpochyby za účelem legalizace pobytu „za každou cenu“, zejména s ohledem na svůj tvrzený rodinný život. Zároveň sám uvedl, že o činnosti obchodní společnosti MIZUNKA s.r.o., jejímž má být jednatelem, nemá vůbec žádné informace. Za takové důkazní situace má soud za to, že závěr žalovaného, vyjádřený v odůvodnění napadeného rozhodnutí o tom, že z vlastního vyjádření žalobce je jasné patrný úmysl zneužít změnu účelu pobytu, což je z hlediska zákona o pobytu důvodem pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 46 odst.1 v návaznosti na ustanovení § 56 odst.1 písm.i/ zákona o pobytu.

Namítal-li žalobce v podané žalobě, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nesplňuje náležitosti, uvedené v ustanovení § 68 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, pak soud tuto námitku neshledal příslušnou.

Podle uvedeného právního ustanovení se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům

rozhodnutí.

Z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek, přičemž skutkové závěry o jednání žalobce vycházejí z obsahu předloženého spisového materiálu a opírají se zejména o příslušná vyjádření jiných orgánů veřejné správy. Žalobce uvedené podklady pro rozhodnutí nezpochybnil ani v řízení před správními úřady, ani v řízení před soudem, když se odkazoval zcela obecně pouze na tvrzení, že taková byla dosavadní praxe správních úřadů a že jeho jednání nebylo úmyslné, protože nebyl o důsledcích výpadků své osoby v evidenci OSSZ nikým zpraven. Žalobce však zároveň zcela opomíjí skutečnost, že stát důvodně očekává, že osoby, pobývající na jeho území, právní předpisy porušovat nebudou. Dospěly-li správní úřady k závěru, že jednání žalobce dosáhlo takové intenzity, že jeho jednání odůvodňuje závěr o splnění zákonných podmínek pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce, jedná se o závěr správný, neboť povinnosti cizinci nestanoví právní předpisy obecně (a zákon o pobytu cizinců na území státu zvláště) a samoúčelně.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 As 78/2006 - 64, dostupné na www.nssoud.cz, nelze shledat, že by postup žalovaného správního úřadu zasáhl žalobce do práva na respektování soukromého a rodinného života, či do práva realizace manželství, neboť z těchto práv nevyplývá nutně právo na vstup či pobyt v zemi, kde pobývá manžel cizince, jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku Abdul Aziz Cabales proti Spojenému království ze dne 28.5.1985 (sp.zn. 9214/80). Takové právo nelze tím spíše dovodit za situace, kdy správní úřad přihlíží v rámci správního řízení k osobním okolnostem dané osoby a k veřejnému zájmu, jak to Evropský soud pro lidská práva požadoval při určení rozsahu povinnosti státu umožnit na svém území pobyt cizince pro jeho příbuzenské vazby s osobou, která již na tomto území pobývá.

Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26.dubna 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu